

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

Прекршајни апелациони суд
2-Р4ОП 6/14

Дана 04. септембра 2014. године
Београд

Прекршајни апелациони суд у Београду, Славица Бркић као судија појединац, одлучујући по захтеву за заштиту права на суђење у разумном року, поднетом од стране адвоката Јованке Јовић Трифуновић из Београда, пуномоћника предлагача Миленка Јовановића из Београда, а у предмету Прекршајног суда у Београду 13 Пр. бр. 147222/11, на основу чл. 8а, 8б и 8в Закона о уређењу судова (Сл. гласник РС 116/08...101/2013) и чл. 1, 17 ст. 1 и 18 Закона о ванпарничном поступку (Сл. гласник РС 45/95, 55/14), дана 04. септембра 2014. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

1. УСВАЈА СЕ захтев пуномоћника предлагача и утврђује да је у поступку вођеном пред Прекршајним судом у Београду под бројем 13 Пр. бр. 147222/11 подносиоцу захтева Миленку Јовановићу из Београда повређено право на суђење у разумном року, зајемчено одредбом чл. 32 ст. 1 Устава републике Србије.

2. НАЈАЖЕ СЕ Прекршајном суду у Београду да без одлагања, а најкасније у року од месец дана од дана пријема ове одлуке, оконча поступак у предмету 13 Пр. бр. 147222/11 тако што ће подносиоцу захтева доставити решење под истим бројем од 29. јуна 2013. године.

3. УТВРЂУЈЕ СЕ право подносиоца захтева на нематеријалну накнаду у износу од 20.000,00 (двадесет хиљада) динара, на терет буџетских средстава РС одређених за рад судова, које може остварити у року од 3 месеца од дана подношења захтева за исплату.

4. Решење након правноснажности ОБЈАВИТИ на сајту Прекршајног апелационог суда.

ПРЕКРШАЈНО
АПЕЛАЦИОНИ СУД
У БЕОГРАДУ
04. СЕПТЕМБРА 2014.
СБ. М

о б р а з л о ж е њ е

Уставном суду је дана 06. августа 2013. године од стране адвоката Јованке Јовић Трифуновић, пуномоћника оштећеног-подносиоца захтева за покретање прекршајног поступка Миленка Јовановића из Београда-поднета уставна жалба у предмету Прекршајног суда у Београду 13 Пр. бр. 147222/11, са посебним захтевом подносиоца да се пред тим (Уставним) судом одржи јавна усмена расправа. У жалби је наведено да подносилац сматра да му је нечињењем суда-недоношењем правноснажне одлуке у року од 2 године од дана извршења прекршаја односно од 07. јула 2011. године, а по захтеву оштећеног против одговорног лица у органу јавне власти предатом Прекршајном суду у Београду 15. јула 2011. године, услед чега је у истој ствари наступила апсолутна застарелост гоњења, повређено право на судску заштиту из чл. 22 ст. 1 Устава РС, те права на правично суђење, на јавну расправу и на суђење у разумном року из чл. 32 ст. 1 Устава РС. Предложено је да Уставни суд усвоји уставну жалбу, утврди да су подносиоцу захтева повређена наведена права, забрани Прекршајном суду у Београду свако даље невршење службене дужности, дозволи враћање поступка у пређашње стање, наложи његово настављање и одреди отклањање штетних последица тако што ће обавезати Прекршајни суд у Београду да у целини и без деперсонализације о свом трошку објави одлуку Уставног суда у дневном листу „Политика“, да оштећеном накнади нематеријалну штету у износу од 500,00 динара по сваком појединачном дану почев од 15. јула 2011. године до коначног извршења одлуке Уставног суда, као и материјалну штету-износ од 75.000,00 динара за услуге адвоката по АТ, те да одлука Уставног суда буде објављена у Сл. гласнику Републике Србије.

Уставна жалба, заведена под Уж. бр. 6391/2013, прослеђена је на надлежност Прекршајном апелационом суду дана 26. маја 2014. године и даље од Прекршајног суда у Београду на увид затражени списи предмета 13 Пр. бр. 147222/11. Након правног става Врховног касационог суда од 30. маја 2014. године о надлежности за поступање по уставним жалбама за заштиту права на суђење у разумном року, уставна жалба је враћена Уставном суду али онда од стране тог Суда, сагласно решењу ПУ-353/2014 од 10. јула 2014. године, дана 16. јула 2014. године наново уступљена Прекршајном апелационом суду. Потом су од прекршајног суда по други пут затражени списи предмета 13 Пр. бр. 147222/11 и увидом у исте утврђене следеће чињенице и околности:

1. оштећени Миленко Јовановић је дана 01. августа 2011. године, под бројем 68/11, преко пуномоћника-адвоката Јованке Јовић Трифуновић, Прекршајном суду у Београду поднео захтев за покретање прекршајног поступка против Златана Димитрића из Београда, в.ф. председника Привредног суда у

Београду, а због недостављања информација по Закону о слободном приступу информацијама од јавног значаја, тражених захтевом од 17. маја 2011. године, по којем (захтеву) је требало поступити закључно са 01. јуном 2011. године (па је време извршења дела 02. јун 2011. године). Пропуст окривљеног Димитрића захтевом је правно квалификован по чл. 46 ст. 1 тач. 8 у вези са чл. 16 ст. 1 и 10 Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, а уз исти приложена копија захтева за слободни приступ информацијама;

2. примљени захтев у суду је заведен под 94 Пр. бр. 147222/11, потом 20. октобра 2011. године поступак против Димитрића покренут решењем и окривљеном упућен позив ради саслушања по којем је Димитрић 16. марта 2012. године доставио писану одбрану;

3. дана 17. априла 2012. године в. ф. председника Прекршајног суда у Београду затражио је од поступајућег судије достављање предмета ради спајања са другим предметима у којима је окривљени Златан Димитрић, а дана 18. маја 2012. године, под VIII Су бр. 1/2012-760, донето решење о спајању предмета 13 Пр. бр. 191622/11, 07 Пр. бр. 190922/11, 91 Пр. бр. 147323/11, 56 Пр. бр. 116224/11 и 94 Пр. бр. 147222/11 и вођењу јединственог поступка под 13 Пр. бр. 191622/11 као бројем предмета најстаријег у раду (изнете чињенице утврђују се управо из тог предмета);

4. Прекршајни суд у Београду је даље оштећеном Миленку Јовановићу и његовом пуномоћнику Јованки Јовић Трифуновић упутио позив ради испитивања на дан 06. фебруара 2013. године, при чему писмено насловљено на Јовановића није уручено јер је ово лице, према извештају ПТТ, са означене адресе одсељено, док се пуномоћник по позиву није одазвао нити је његов изостанак оправдан. Позиви су пуномоћнику затим слати у још два наврата и то за дане 28. мај и 03. јул 2013. године, по којима Ј. Јовић Трифуновић суду такође није приступила али је у списе дана 21. маја 2013. године доставила „изјаву Миленка Јовановића и као сведока“, а 02. јула 2013. године „поновљени захтев Миленка Јовановића као оштећеног и подносиоца захтева за покретање поступка да се пред Прекршајним судом у Београду закаже и одржи претрес са јавном усменом расправом“;

5. под 94 Пр. бр. 147222/11 одлука је у предметној ствари донета дана 29. јуна 2013. године тако што је поступак против окривљеног, вођен по захтеву овлашћеног подносиоца 68/11 од 01. августа 2011. године, а због извршења прекршаја из чл. 46 ст. 8 Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја учињеног 02. јуна 2011. године, обустављен због застарелости права на вођење поступка, по чл. 216 ст. 1 тач. 6 Закона о прекршајима;

6. предметна одлука Димитрићу је уручена 04. децембра 2013. године, а Јовановићу није достављена јер је ово лице, према извештају доставне службе од 02. децембра 2013. године, са дате адресе одсељено. Уручење решења о обустави поступка пуномоћнику оштећеног, према списима, није ни покушано.

Поступајући по делу уставне жалбе за који је по Закону о уређењу судова надлежан (суђење у разумном року), овај суд је најпре ценио процесне услове од којих зависи допуштеност правне заштите на тражени начин и установио да захтев за заштиту права на суђење у разумном року није потпуно уредан јер се пуномоћник, наводећи на коју се ситуацију захтев односи, позвао на свој захтев за покретање прекршајног поступка поднет 15. јула 2011. године по којем је прекршај учињен 07. јула 2011. године, а тај предмет је у Прекршајном суду заведен под бројем 190922/11; у предмету 147222/11 (оном на који се конкретни захтев за заштиту права на суђење у разумном року односи) захтев за покретање прекршајног поступка суду је предат 01. августа 2011. године и везан је за прекршај чији је датум чињења 02. јун 2011. године, што значи да су од стране пуномоћника датуми учињених пропуста окривљеног и радњи суда из предмета првостепеног прекршајног суда бр. 190922/11 унети у садржину захтева за заштиту права на суђење у разумном року предмета 147222/11 и обрнуто, из предмета заведеног у суду под бр. 147222/11 ти пропусти и радње су унети у захтев за заштиту права на суђење у разумном року у предмету бр. 190922/11. Како је несумњиво да је оштећени против окривљеног поднео више захтева за покретање прекршајног поступка и више захтева за заштиту права на суђење у разумном року по тим предметима те како су списи решењем спојени, суд је увидом у исте закључио да се ова грешка може третирати техничком и да она није сметња за идентификацију предмета на који се захтев за заштиту права на суђење у разумном року односи.

Прекршајни апелациони суд даље налази да су за одлучивање у предметној ствари релевантне следеће одредбе:

чл. 6 Европске конвенције за заштиту људских права и с њим у вези одредбе чл. 16 ст. 2 и чл. 18 ст. 1 и ст. 3 Устава Републике Србије;

чл. 32 ст. 1 Устава којим се утврђује право сваког лица да независан, непристрасан и законом установљен суд правично и у разумном року јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка и о оптужбама против њега (право на правично суђење као начелна уставна гаранција);

чл. 8в Закона о изменама и допунама Закона о уређењу судова по којем се на поступак одлучивања по захтевима за заштиту права на суђење у разумном року сходно примењују одредбе Закона о ванпарничном поступку, чл. 30 ст. 2 тог Закона који упућује на сходну примену Закона о парничном поступку и чл. 10 Закона о парничном поступку о праву странке да суд о њеним захтевима и предлозима одлучи у разумном року односно да поступак спроведе без одуговлачења;

чл. 80 Закона о прекршајима према којем се поступак покреће и води на основу захтева овлашћеног органа или оштећеног, са чим у вези стоји и одредбе чл. 116 и 155, чл. 83 тог Закона који суд обавезује да поступак спроведе без одуговлачења, али тако да то не буде на штету доношења правилне и законите одлуке, те чл. 148 ст. 2 којим се прецизира да се писмена оштећеном који има

законског заступника или пуномоћника достављају њему-пуномоћнику или заступнику;

одредбе у чл. 76 Закона о прекршајима по којима право на покретање поступка застарева у року од 1 године дана од дана извршења дела, а у сваком случају када истекне дноструко трајање овог рока, осим ако посебним законом није другачије одређено, што у случају Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја (по којем је поднет захтев за покретање прекршајног поступка) није случај-тај Закон засебне одредбе о застарелости права на покретање или вођење поступка не садржи.

Разматрајући поднети захтев са становишта критеријума који су значајни за одлуку о томе да ли је временски период за одлучивање суда у конкретном случају био разуман, Прекршајни апелациони суд налази:

прекршајни поступак по захтеву оштећеног покренут је 20. октобра 2011. године а решење о обустави поступка против окривљеног Златана Димитрића под 94 Пр. бр. 147222/11 донето 29. јуна 2013. године (са погрешном шифром судије појединца, јер је при спајању списа, иако само формалном, тај предмет добио број 13 Пр. бр. 147222/11, али је окончан поново под бр. 94 и то засебно а не спојено са осталим предметима), што значи да је поступак трајао укупно нешто више од једне године и осам месеци и само по том критеријуму он није премашио стандарде разумног трајања судског поступка.

По критеријуму сложености предмета у материјалном и процесном смислу суд налази да је реч о релативној једноставној ствари у којој није било посебно спорних чињеничних или правних питања па ни потребе за извођењем већег броја доказа, дакле врста предмета и обимност доказног поступка није утицала на његово трајање.

Оцењујући понашање подносиоца захтева за заштиту права на суђење у разумном року, који је као оштећени свакако имао интерес за ефикасно решавање конкретне ствари и за којег сам предмет јесте од значаја, овај суд сматра да је Јовановић делом допринио трајању поступка јер није обавестио прекршајни суд о промени места боравка или пребивалишта, па му нису могли бити уручени ни позив за саслушање на дан 06. фебруара 2013. године ни решење о обустави поступка због застарелости; одређену незаинтересованост показао је и пуномоћник оштећеног јер се по позиву такође за 06. фебруар 2013. године није одазвао, док је по позиву за 28. мај 2013. године у списе доставио „изјаву Миленка Јовановића и као сведока“, а по новом позиву за 03. јул 2013. године приложио „поновљени захтев Миленка Јовановића као оштећеног и подносиоца захтева за покретање поступка“ да се закаже и одржи претрес са јавном усменом расправом у означеном предмету. Дакле, пуномоћник је по позивима поступио на начин који је сам одабрао тј. како од њега није тражено што, без обзира на то како он сам оцењивао предузете радње и на то да ли је ово позивање било оправдано или не, није допуштено.

У погледу поступања самог суда Прекршајни апелациони суд налази да је између времена доношења решења о покретању поступка (20. октобар 2011. године, када је предметом био задужен судија под шифром 94) и првог позива за саслушање окривљеног (23. март 2012. године) протекао неприхватљиво дуг временски период, да је затим-по прибављању исказа окривљеног у марту месецу 2012. године и спајању списка дана 18. маја 2012. године, када је предмет додељен судији под шифром 13, прва наредна радња суда предузета тек после готово девет месеци, позивањем оштећеног и његовог пуномоћника за 06. фебруар 2013. године, ново рочиште заказано опет за знатним протеклом времена-на дан 28. маја 2013. године, пред саму застарелост вођења поступка, и онда за 03. јул исте године, када је застарелост већ била наступила, па је ово последње позивање било не само непотребно (иако у недозвољеној форми изјава оштећеног била је већ дата у мају месецу 2013. године) већ и недопуштено (прекршај је застарео 02. јуна 2013. године). Чињеницу застарелости судија под шифром 13 је затим констатовао решењем 94 Пр. бр. 147222/11 којим је обуставио поступак против Димитрића и ту одлуку му доставио почетком децембра месеца 2013. године. Међутим, пуномоћнику оштећеног решење није уручено нити је то покушано иако је ова обавеза јасно прописана чл. 148 Закона о прекршајима, чиме је поступак остао неокончан и до времена подношења уставне жалбе.

На основу изложеног, Прекршајни апелациони суд утврђује да је прекршајни поступак по захтеву оштећеног трајао беспотребно дуго, непримерено околностима и чињеницама случаја, и то највише због неактивности суда тј. његовог неефикасног поступања и непоштовања правила поступка, а у незнатној мери и због понашања подносиоца захтева, што је довело до стања да у овој ствари правноснажне одлуке нема ни у време доношења предметног решења. Због тога је захтев пуномоћника предлагача да се утврди повреда права на суђење у разумном року основан и као такав уважен (тачка 1 изреке), а Прекршајном суду у Београду наложено да без одлагања, најкасније у року од наредних месец дана од дана пријема ове одлуке, адвокату Јованки Јовић Трифуновић као пуномоћнику подносиоца захтева Миленка Јовановића уручи решење 94 Пр. бр. 147222/11 (13 Пр. бр. 147222/11), како је наведено у изреци решења под тачком 2, а уколико ово лице не буде пронађено на адреси достављање у односу на Јовановића треба извршити истицањем писмена на огласној табли суда.

У односу на захтев за накнаду нематеријалне штете Прекршајни апелациони суд такође налази да је он основан јер је оштећени, као лице чије се лично право на слободан приступ информацијама од јавног значаја претпоставља, при повреди или ускраћивању тог права даље имао право на одговарајућа правна средства или сатисфакцију тиме што би се утврдило да је окривљени учинио прекршај. Због неактивности суда овде је међутим остало неразјашњено да ли су информације од јавног значаја Јовановићу недопуштено ускраћене па оштећеном није пружена она и онаква правна заштита какву закон прописује, што представља стање правне несигурности у којем се оштећени нашао без свог значајнијег доприноса. Прекршајни апелациони суд сматра да примерена надокнада за довођење именованог у овакав положај јесте износ од 20.000,00 динара, при чему иста није

обрачуната како је пуномоћник оштећеног предложио (одредиво а не одређено, 500,00 динара по дану, почев од 15. јула 2011. године као датума подношења захтева за прекршај извршен 07. јула 2011. године) јер нити је захтев за покретање прекршајног поступка поднет у јулу месецу 2011. године (под бр. 68/11 то је учињено 01. августа 2011. године за дело извршено 02. јуна 2011. године, како је напред и наведено) нити је прихватљиво да се задовољење тражи за сваки дан трајања поступка, посебно не за оно време у којем је прекршајни суд ипак предузимао одређене радње. У одлучивању о висини накнаде Прекршајни апелациони суд се делом руководио праксом Уставног суда и економско-социјалним приликама у Републици Србији а пре свега суштином накнаде нематеријалне штете те стао на становиште да одређени износ заједно са осталим мерама из овог решења представља правично задовољење несумњиво учињене повреде права на суђење у разумном року, па је одлучено као у тачки 3 изреке. Накнада се има исплатити у року од 3 месеца од датума подношења захтева за исплату.

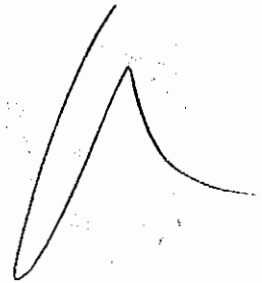
Пуномоћник оштећеног је кроз уставну жалбу тражио објављивање одлуке Уставног суда у Службеном гласнику Републике Србије и у дневним новинама „Политика“, о трошку Прекршајног суда у Београду. Одавде се закључује да је сврха самог предлога била упознавање јавности са током и исходом поднетих захтева а она се, по оцени Прекршајног апелационог суда на који је надлежност за одлучивање по уставној жалби пренета, на задовољавајући начин може постићи и објављивањем решења на сајту истог Суда. Дакле, захтев пуномоћника је уважен али у мери за коју суд сматра да је за испуњење тог захтева довољна, као у тачки 4 изреке.

Предмет разматрања Прекршајног апелационог суда у овој ствари био је (и могао бити) искључиво захтев за заштиту права на суђење у разумном року, као један од захтева из уставне жалбе и, како је утврђено да тај рок није поштован, одлучено да оштећеном као примерена сатисфакција припада утврђена нематеријална накнада коју прати и објављивање одлуке. По преосталом делу захтева из уставне жалбе Прекршајни апелациони суд није могао одлучивати због ненадлежности, а онда даље није решавано ни о праву на накнаду материјалне штете јер је она одређена не за састав дела захтева који се тиче заштите права на суђење у разумном року већ за састав уставне жалбе у целини. Додатни разлог овакве одлуке стоји у чињеници да одређени износ накнаде од 75.000,00 динара није прецизиран по тарифним бројевима из АТ да би се из њега могло установити да ли је одређен само за састављање поднеска којим се пред Уставним судом покреће поступак или и за више захтева из тог поднеска (са увећањем награде од по 50% основне награде за други и сваки даљи захтев). Међутим, Јовановићу односно његовом пуномоћнику остаје могућност да право на материјалну накнаду остварују у поступку одлучивања по преосталом делу уставне жалбе пред Уставним судом те одбачај захтева и предлога у овом делу није на штету предлагача.

8/8

Из изнетих разлога одлучено је као у изреци, сагласно чл. 8а и 8б Закона о уређењу судова.

Судија
Славица Бркић

ПРАВНА ПОУКА: против овог решења дозвољена је жалба Врховном касационом суду у року од 15 дана од дана пријема истог. У односу на одлуку из тачке 1 изреке решења (налагање суду да поступак оконча у одређеном року) жалба не задржава извршење, у свему осталом има суспензивно дејство.

1
1

1
1